

Brussel, 18 februari 2026
(OR. en, es, fr)

6177/1/26
REV 1 ADD 1

Interinstitutioneel dossier:
2025/0132 (COD)

CODEC 196
JAI 180
ASILE 16
FRONT 31

NOTA I/A-PUNT

---

van:	het secretariaat-generaal van de Raad
aan:	het Comité van permanente vertegenwoordigers/de Raad
Betreft:	ONTWERPVERORDENING VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD tot wijziging van Verordening (EU) 2024/1348 wat betreft de toepassing van het begrip “veilig derde land” (eerste lezing) - Vaststelling van de wetgevingshandeling = Verklaringen

---

Spanje heeft verzocht de volgende verklaring in de Raadsnotulen op te nemen:

1. Spanje zet zich in voor de uitvoering van het Europees pact inzake immigratie en asiel. Dit pact vormt een historische mijlpaal in de ontwikkeling van een alomvattend beleids- en rechtskader van de EU voor asiel- en migratiebeheer. Verordening (EU) 2024/1348 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming (de “asielprocedureverordening”) vormt een essentieel onderdeel van dat rechtskader.
2. Spanje steunt dit voorstel tot wijziging van de asielprocedureverordening niet om vier redenen, die verband houden met wetgevende, juridische, externebeleids- en operationele aspecten.

3. Ten eerste ondermijnt de verordening de integriteit van het pact. Ze omvat een wijziging van het Europees pact inzake immigratie en asiel nog voor het in juni 2026 van kracht wordt. Deze wijziging wordt aangebracht nog voor we hebben kunnen vaststellen of het nieuwe rechtskader als geheel, en met name de nieuwe bepalingen met betrekking tot het begrip “veilig derde land” die reeds zijn opgenomen in de asielprocedureverordening zoals overeengekomen eind 2023, naar behoren functioneren. Bovendien voorziet de verordening in een wijziging van een van de elementen die bijzonder gevoelig bleken om tot een algemeen akkoord te komen, namelijk het begrip “veilig derde land”. Ten slotte kan dit voorstel niet afzonderlijk worden beoordeeld, maar moet het in nauw verband worden gezien met het voorstel voor een terugkeerverordening en de daarin beoogde terugkeerhubs. Spanje blijft kritisch ten aanzien van dergelijke repatriëringscentra in derde landen.
4. Ten tweede heeft Spanje juridische bedenkingen bij het opnemen in de tekst van de mogelijkheid om op dit gebied niet-bindende regelingen te treffen. Met dergelijke regelingen is het niet mogelijk om de rechten en plichten te waarborgen van verzoekers die naar een derde land worden overgebracht. Er is geen garantie dat deze verzoekers effectieve bescherming zullen krijgen in overeenstemming met het Unierecht en het internationaal recht. Bij dergelijke niet-bindende regelingen rijst bovendien de vraag hoe lidstaten en derde landen kunnen worden verplicht zich hieraan te houden. Door de Unie expliciet de mogelijkheid te bieden op dit gebied zelf niet-bindende regelingen of overeenkomsten met derde landen te sluiten, nemen alle lidstaten een hoge mate van verantwoordelijkheid en een onaanvaardbaar risico op zich. Bovendien bestaat er een groot risico op rechtszaken vanwege mogelijke schendingen van het beginsel van non-refoulement, dat is verankerd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. De juridische risico's strekken zich ook uit tot de mogelijke gevolgen voor de regels voor het bepalen van de verantwoordelijkheid. In dit verband kan niet worden uitgesloten dat overbrengingen tussen lidstaten in het kader van de verordening betreffende asiel- en migratiebeheer worden opgeschort, aangezien nationale rechtbanken zouden kunnen oordelen dat personen niet kunnen worden overgebracht naar landen die dergelijke overeenkomsten hebben ondertekend.

5. Ten derde heeft het sluiten van overeenkomsten van deze aard door de Unie of door andere lidstaten met derde landen die aan Spanje grenzen, een directe invloed op de bilaterale betrekkingen van Spanje met die landen. De tekst voorziet in een mechanisme van voorafgaande kennisgeving voor lidstaten die een gemeenschappelijke grens delen. Deze formulering zou echter belangrijke buurlanden van Spanje, waarmee andere lidstaten overeenkomsten zouden kunnen sluiten zonder Spanje daarvan op de hoogte te hebben gesteld en daarover te hebben geraadpleegd, uitsluiten.
6. Ten vierde heeft Spanje op operationeel niveau ernstige twijfels over de doeltreffendheid en efficiëntie van dit voorstel. Het feit dat het criterium van het hebben van een band optioneel is, roept vragen op over de duurzaamheid van het mechanisme. Bij gebrek aan familiale, sociale of economische banden vraagt Spanje zich af welke motivering een overgebrachte persoon zou hebben om niet te proberen terug te keren naar de Unie wanneer zijn vooruitzichten in een onbekend derde land beperkt zijn. Bovendien zou het feit dat sommige lidstaten het criterium van het hebben van een band toepassen en andere niet, leiden tot een gefragmenteerd in plaats van een gemeenschappelijk systeem. De kosten-batenverhouding van een dergelijke maatregel is ook twijfelachtig. Er is geen minimaal objectieve kosten-batenanalyse uitgevoerd. Er bestaan evenwel soortgelijke voorbeelden van dergelijke maatregelen die hebben aangetoond dat deze veel kosten en weinig opleveren.
7. Gezien het bovenstaande is Spanje **TEGEN** de vaststelling van deze verordening zoals voorgesteld.

Frankrijk heeft verzocht de volgende verklaring in de Raadsnotulen op te nemen:

Frankrijk stemt tegen de vaststelling van de verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EU) 2024/1348 wat betreft de toepassing van het begrip “veilig derde land”. Door de toepassing van het begrip “veilig derde land” op deze manier te wijzigen, brengt deze tekst aanzienlijke operationele, juridische en politieke risico’s met zich mee, zowel voor lidstaten die ervoor kiezen het criterium van het hebben van een band niet toe te passen als voor lidstaten die een dergelijke keuze niet maken en dit a fortiori ook niet zullen kunnen doen.

Door het criterium van het hebben van een band als verplichte vereiste te schrappen en in plaats daarvan de mogelijkheid te bieden om overeenkomsten of regelingen met derde landen te sluiten, brengt de tekst het delicate evenwicht dat in het kader van het pact inzake immigratie en asiel is bereikt, in gevaar en vormt hij als zodanig een risico voor de uitvoering van dat pact:

- dit kan leiden tot een toename van secundaire verplaatsingen, een risico dat niet kon worden beoordeeld vóór de presentatie van de herziening van de wetgeving vanwege het ontbreken van een voorafgaande effectbeoordeling;
- het kan de overdrachten tussen lidstaten in het kader van het Dublinmechanisme en bijgevolg in het kader van Verordening (EU) 2024/1351 van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer belemmeren;
- dit vloeit met name voort uit de mogelijkheid om “regelingen” te treffen die, aangezien zij niet bindend zijn, de lidstaat niet alle garanties bieden die nodig zijn om te waarborgen dat de asielzoeker in het derde land waarnaar de verantwoordelijke lidstaat hem of haar wil doen terugkeren, het beschermingsniveau geniet dat het begrip “veilig derde land” vereist, met name daadwerkelijke toegang tot die bescherming.

Ten slotte herhaalt Frankrijk zijn verzet tegen dergelijke overeenkomsten of regelingen die leiden tot financiering door de EU, met name via de middelen voor extern optreden.
